

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.046/2021/11.

A Debreceni Ítéltábla a Répássy Róbert Ügyvédi Iroda (Cím17 szám alatti székhelyű, ügyintéző: Dr. Répássy Róbert ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – a Dr. Tóth Ambrus (Cím18) ügyvéd által képviselt Alperes1 (Cím16) alperes ellen munkáltatói intézkedés hatályon kívül helyezése és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 7.M.70.378/2020/9. számú részítélete ellen az alperes által 17. sorszámmal előterjesztett fellebbezés alapján folyamatban lévő másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesek 3240 (háromezer-kettőszáznegyven) forint általános forgalmi adót magában foglaló 15 240 (tizenötezer-kettőszáznegyven) forint perköltséget.

A feljegyzett 24 000 (huszonnégyezer) forint illetéket az állam viseli.

A részítelet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 1989. augusztus 16. napjától áll az alperes alkalmazásában közalkalmazotti jogviszonyban, pedagógus munkakörben.

[2] 2020. március 29-én „egy önmagát tanú2nek nevező személy” a felperesnek tulajdonított obszcén hozzászólásokat tett közzé a Facebookon. A felperesre vonatkozó bejegyzésben tényként szerepelt, hogy az alperes tanára.

[3] Az alperes vezetője, törvényes képviselő1 ugyanezen a napon az iskola honlapján és Facebook oldalán közleményt jelentetett meg, melyben – egyebek mellett – az ügy kivizsgálására tett ígéretet. 2020. március 30-án egy levelet küldött a felperesnek, melyben értesítette, hogy a fenti ügy miatt vizsgálóbizottságot alakított és kérte, hogy vegyen részt a 2020. április 7-én 9.00 órakor kezdődő meghallgatáson. A vizsgálóbizottság elnöke tanú4 intézményvezető-helyettes, tagjai tanár1 és tanú5 tanárok voltak. A felperes a meghallgatáson tagadta, hogy a sérelmezett kijelentéseket ő tette volna. A felperes elé semmilyen bizonyítékot nem tártak ekkor.

[4] Az alperes vezetője 2020. április 16-án a tanári levelezőlistán egy körlevelet küldött a felperes kollégáinak, melyben a felperesre vonatkozó megállapításokat tett, de ezt a felperesnek nem küldte meg. A felperes még ezen a napon kérte a vizsgálóbizottsági meghallgatásról készült jegyzőkönyv nyilvánosságra hozatalát, majd 2020. április 20-án anonimizálva kérte ugyanezt, azonban az alperes ezt sem teljesítette, és a felperes levelére nem válaszolt.

[5] Az alperes vezetője 2020. április 20-án írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest a közalkalmazotti jogviszonyából származó kötelezettsége vétkes megszegése miatt, utalva a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdése, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 22. § (1) bekezdése és 56. § (1) bekezdése, a Kollektív Szerződése (a továbbiakban: KSZ) 13. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja, valamint a 7. §-ára. Az indoklás szerint az alperes tudomására jutott 2020. március 29-én, hogy a felperes „egy önmagát tanú2nek nevező személy” által közzétett posztra kommenteket tett, melyek olyan tartalmúak voltak, mellyel a felperes a pedagógus ágazatban dolgozókhöz nem méltó magatartást, illetve nem a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsított. Az obszcén bejegyzések eredetére vonatkozó egyeztetés során 2020. március 29-én az iskolavezetés mindhárom tagja előtt elismerte a felperes, hogy az érintett sorok tőle származnak. A vizsgálati eljárás adatai alapján a meghallgatása során nem tárt fel a bizottság előtt olyan adatot, mely alkalmas lett volna annak az igazolására, hogy a Facebookon megjelent kommentek nem a felperestől származnak, illetve bármilyen intézkedést tett volna annak érdekében, hogy az ott közzétett kommentek felperestől származását cáfolták volna. A munkáltató ezt 2020. április 21. napján elektronikus levélben közölte a felperessel.

[6] A felperes keresetében kérte a fenti 99/1/3/2020. számú írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését, továbbá a személyiségi jogai megsértése miatt 1 000 000 forint sérelemdíj és perköltsége megfizetésére kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes a vizsgálatot nem 15 napon belül folytatta le, a tudomásszerzéstől számított 23., a vizsgálóbizottság tagjainak felkérésétől számított 22. napon hozott határozatot, a vizsgálóbizottság elnöke olyan személy volt, akire alperes határozata tanúként hivatkozik, a vizsgálóbizottság nem folytatott le bizonyítást, nem hozott határozatot és helyette a munkáltatói jogkör gyakorlója hozott határozatot.

[7] A felperes a jóhírnév megsértése iránti igényét a kereseti kérelmében arra alapította, hogy az alperes képviselője már a vizsgálati eljárás megindítása előtt nyilvánosan, a személyének beazonosítására alkalmas módon, tényként állította a felperesnek tulajdonított vétséget, valamint vizsgálat közben a határozat meghozatala előtt szintén tényként állította kollégáinak neki tulajdonítottan a vétség elkövetését. Ezzel szemben a felperesi nyilatkozatot tartalmazó jegyzőkönyv azonos módon való közzétételét megtagadta.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az írásbeli figyelmeztetés során a vonatkozó szabályozásoknak megfelelően járt el, a felperes által hivatkozott Mt. 56. § (3) bekezdésének és 78. § (2) bekezdésének nincs jog relevanciájuk. A KSZ esetleges megszegése nem eredményezheti az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését, mert nincs olyan jogszabályi előírás. Elismerte, hogy KSZ hatálya alatt áll, de azzal érvelt, hogy az

egész vizsgálati eljárás is mellőzhető lett volna a KSZ 1. számú mellékletének 2. pontja alapján. A határidők vonatkozásában kifejtette, hogy a KSZ 1. számú melléklet 1. pontja tekintetében az alperesnek nem 15 napon belül kellett a határozatát meghozni, hanem csak a vizsgálatot kellett megindítania. A 3. pontnál nincs semmiféle szabályszegés, az 5. pont alapján az egyik igazgatóhelyettesnek mindenképpen a bizottság tagjának kellett lennie, másrészt őt tanúként nem is hallgatta meg az alperes és ilyen módon nem is hivatkozott rá írásbeli figyelmeztetésében. A 6. pontban írt 15 napos határidőt betartották, a 8. pontban írt határidő pedig bár nem volt megtartva, de be kellett várni a tankerületi igazgató utasítását.

[9] Az elsőfokú bíróság részítéletében a 99/1/3/2020. számú írásbeli figyelmeztetést hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20 000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltséget és rendelkezett arról, hogy az eljárás során felmerült 10 000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[10] Indokolásában kitért arra, hogy az alperesnél van érvényes és hatályos KSZ, melynek alkalmazása során figyelemmel kell lenni a Kjt. és az Mt. rendelkezéseire is. A KSZ 13.1. pontja szerint van lehetőség hátrányos jogkövetkezmény alkalmazására, melyek között az írásbeli figyelmeztetést is meghatározták.

[11] Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak, hogy a Kjt. 2. § alapján alkalmazandó Mt. 56. § (1) bekezdése is lehetővé teszi a hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását és az Mt. 56. § (3) bekezdése utal az Mt. 78. § (2) bekezdésére, melyet megfelelően alkalmazni kell. Ezek figyelembevételével a hátrányos jogkövetkezményt az annak alapjául szolgáló okról való tudomásszerzéstől számított 15 napon belül jogosult alkalmazni a munkáltató, mely időpontnak azt kell tekinteni, amikor az azonnali hatályú felmondás okáról – jelen esetben a hátrányos jogkövetkezmény alapjául szolgáló eseményről – a testületet, mint a munkáltatói jogkört gyakorló szervezetet tájékoztatják.

[12] Az elsőfokú bíróság az eljárása során a módosításokkal egységes szerkezetű KSZ-t és annak 1. számú mellékletét vette figyelembe a részítélet meghozatala során, nem pedig az alperes által hivatkozott eredeti KSZ-t és annak 1. számú mellékletét.

[13] Rögzítette, hogy a vizsgálat lefolytatására a KSZ 1. számú melléklet 1. pontja alapján a vétkes kötelezettségszegés munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására jutásától számított 15 napon belül kerülhet sor, feltéve, hogy a kötelezettségszegés időpontjától számított 1 év még nem telt el. A munkáltatói jogkör gyakorlója, törvényes képviselő az alperes intézményvezetője volt, aki arról 2020. március 29. napján értesült és azonnal vizsgálóbizottság felállításáról intézkedett. Megállapította, hogy az alperes tévesen hivatkozott az eredeti KSZ-ben írtakra, ahol a vizsgálat megindítására biztosított 15 napot az 1. számú melléklet 1. pontja.

[14] A vizsgálati eljárás lefolytatásának mellőzhetőségével kapcsolatban kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes terhére rótt cselekményt az írásbeli figyelmeztetésben és a perbeli nyilatkozatában is jelentős súlyú kötelezettségszegésnek tekintette és a vizsgálóbizottság felállításakor – melyre az 1. számú melléklet 3. pontja alapján került sor – is úgy kezelte azt, hiszen különben ilyen bizottságot fel sem kellett volna állítania. Utóbb alappal nem hivatkozhat arra a munkáltató, hogy nem volt szükséges a vizsgálóbizottság

felállítása, de annak felállítása esetén köteles volt az 1. számú melléklet szerinti eljárási rendet betartani. Az elsőfokú bíróság ennek következtében vizsgálta a vizsgálóbizottság szabályszerűségét is a KSZ 1. számú melléklet 4. pontjában foglaltak alapulvételével.

[15] A bizottság összetételével kapcsolatban kifejtette, hogy mivel az írásbeli figyelmeztetés 2. oldal 2. bekezdésében az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes az iskolavezetés mindhárom tagja, így tanú⁴ igazgatóhelyettes, vizsgálóbizottsági elnök előtt elismerte a kommentek tőle való származását, az intézményvezetőnek helyette másik személyt kellett volna kijelölnie. A bizottság tagjai és a tanúk, szakértők közötti összeférhetetlenség elkerülése érdekében született szabály megszegése is a KSZ-be ütközőnek minősül, melyre tekintettel az eljárás szabálytalanságát lehetett megállapítani.

[16] A KSZ-szel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette azt is, hogy az abban foglaltak ugyanolyan jogi erővel bírnak, mintha azokat valamely törvény vagy jogszabály tartalmazná, ezért azok megszegésének is ugyanazok a joghatásai, mintha a jogszabályt szegte volna meg a munkáltató. A meghallgatás szabályszerűségével kapcsolatban megállapította, hogy a meghallgatásról készült jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy bármilyen bizonyítékot a felperes elé tártak volna, sőt, éppen ellenkezőleg, a vizsgálóbizottság elnöke akkor nem tudta megmutatni a felperes kérésére sem a nyilvánosságra hozott beszélgetés-részletet, mely alapján a vizsgálóbizottság eljárását hiányosnak ítélte. A KSZ 8. pontja alapján rögzítette, hogy a vizsgálóbizottságnak az utolsó tárgyalástól számított 3 napon belül zárt ülésen szótöbbséggel kellett volna határozni és döntését indokolt írásbeli határozatba kellett volna foglalnia, melyet elmulasztott és a vizsgálóbizottság helyett a döntést az alperes intézményvezetője hozta meg, akinek erre nem volt jogosultsága. A fentiek alapján nem tulajdonított érdemi jelentőséget annak, hogy a tankerületi központ vezetője milyen utasítást adott a vizsgálatot követően.

[17] A részítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (3) bekezdése alapján annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, míg másodlagosan a Pp. 381. § alapján az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozata hozatalára utasítását kérte. Kérte a fellebbezéssel felmerülő első- és másodfokú perköltség megfizetésére is kötelezni a felperest.

[18] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság hiányosan, illetőleg tévesen állapította meg a tényállást és nem fordított kellő figyelmet azon alperesi tényelőadásra, mely szerint a KSZ mellékletében foglalt vizsgálati eljárás jelen esetben mellőzhető lett volna. Ebből fakadóan az elsőfokú bíróság téves következtetést is vont le. Az alperes a melléklet 2. pontja szerinti vizsgálati eljárás mellőzésével alkalmazta a hátrányos jogkövetkezményt, ugyanis a tényállás tisztázott volt, a hátrányos jogkövetkezményt a munkáltatói jogkör gyakorlója alkalmazta és sor került a felperes személyes meghallgatására is. Mindezek alapján a vizsgálati eljárás lefolytatására vonatkozó szabályokat nem sértette meg, azok számára nem voltak kötelezőek, az alperes által megalakított bizottság csak a felperes meghallgatását szolgálta a melléklet 2. pont 2. mondata alapján. A tényállás megállapítása azért is volt hiányos, mert elmulasztotta az elsőfokú bíróság valamennyi indítványozott tanú, így tanú³ és tanú⁴ meghallgatását, akik nyilatkozni tudtak volna arra vonatkozóan, hogy a felperes személyesen elismerte előttük, hogy a perbeli Facebook hozzászólások tőle származnak, így a vizsgálati eljárás lefolytatása emiatt is mellőzhető volt, ugyanis a tényállás tisztázott volt.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását és az alperesnek másodfokú perköltség viselésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint, amikor az alperes 2020. március 30-án írásban értesítette a felperest a vizsgálóbizottság megalakításáról és a felperest kötelezte annak 2020. április 7-i ülésén való megjelenésre, a hátrányos jogkövetkezményekre vonatkozó eljárás kereteit meghatározta és a felperest ezen eljárás alá vonta. Kifejtette, hogy a KSZ hatálya alá tartozó munkáltató esetén ezek a szabályok a munkaviszonyra vonatkozó szabályoknak minősülnek, azaz a munkáltatónak kötelező betartania annak rendelkezéseit. Az alperes azonban megsértette az Mt. 56. § (3) bekezdését, 78. § (2) bekezdését, a KSZ 1. számú mellékletének 1., 3., 5., 6., 8. pontjait.

[20] A fellebbezés nem alapos.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az alperes fellebbezésében – annak tartalma szerint – a Pp. 369. § (3) bekezdésében foglalt, a részítélet anyagi jognak való megfelelőségének felülbírálatát kérte, de az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a perben jelentős tényeket helyesen állapította meg és abból megalapozott következtetést vont le.

[23] Az ítéltábla a fellebbezéssel kapcsolatban az alábbiakat kívánja hangsúlyozni.

[24] A felperes közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperessel, így rá elsődlegesen a Kjt. rendelkezései irányadók. A Kjt. 2. § (1) bekezdése szerint a közalkalmazotti jogviszonnyal összefüggő kérdéseket törvény, kormányrendelet, miniszteri rendelet, továbbá KSZ és közalkalmazotti szabályzat rendezi. Rendelkezik arról is a (3) bekezdésben, hogy a közalkalmazotti jogviszonyra az Mt. szabályait az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. Ehhez kapcsolódóan irányadó az Mt. 13. §-a, mely szerint a munkaviszonyra vonatkozó szabály a jogszabály, a KSZ és az üzemi megállapodás, valamint az egyeztető bizottságnak a 293. §-ban foglaltak szerinti kötelező határozata.

[25] Az alperesi munkáltató kollektív szerződéssel rendelkezik, így a felperes és a munkáltató is annak hatálya alá tartozik, azaz az abban foglalt rendelkezések a felek számára kötelező érvényűek.

[26] A perben a felperes becsatolta a 2018. február 7. napján kelt kollektív szerződést, annak 1. számú mellékletével, valamint a KSZ 1. számú módosítását, mely 2018. április 26. napján kelt. Ez az 1. számú módosítás érintette a kollektív szerződés 1. számú mellékletét, mely éppen a hátrányos jogkövetkezmények alkalmazásával kapcsolatos eljárási szabályokat rögzítette. Az elsőfokú bíróság így elsődlegesen helytállóan állapította meg azt, hogy ezen módosított kollektív szerződést és annak 1. számú mellékletét kell irányadónak tekinteni.

[27] Nem értett egyet az ítéltábla azzal az alperesi hivatkozással, hogy a vizsgálati eljárás mellőzhető lett volna és hogy a hátrányos jogkövetkezményt annak mellőzésével alkalmazta, hiszen ez a kijelentés önmagában is ellentmondásos.

[28] A vizsgálati eljárás a KSZ 1. számú mellékletének 2. pontja szerint bár valóban mellőzhető, de abban az esetben a munkáltatói jogkör gyakorlója fogatosítja a közalkalmazott meghallgatását és dönt az ügy érdemében is. A munkáltatói jogkör gyakorlója ugyanakkor felállította a KSZ 1. számú mellékletének 3. pontjában szabályozott háromtagú vizsgálóbizottságot, így alaptalan az az állítása, hogy a hátrányos jogkövetkezményt annak mellőzésével alkalmazta.

[29] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy mivel az alperes a vizsgálóbizottságot felállította, az eljárásnak ezt a módját választotta, így megsértette a KSZ 1. számú melléklet további részletszabályait is a vizsgálati eljárás lefolytatása vonatkozásában.

[30] Ebből következően nem volt jelentősége az elsőfokú eljárásban tanú³ és tanú⁴ tanúkenti meghallgatásának és annak bizonyításának, hogy a hátrányos jogkövetkezmények alkalmazása kapcsán a tényállás tisztázott volt és a vizsgálati eljárás lefolytatása mellőzhető volt.

[31] Megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesnek a vizsgálóbizottság felállításával a KSZ 1. számú melléklet további eljárási szabályait is be kellett volna tartania, így a vizsgálóbizottság tagjaira vonatkozó kizárási rendelkezéseket, a bizonyítás lefolytatását és a döntés meghozatalára vonatkozó hatásköri szabályokat is.

[32] A fentiek alapján az ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy Mt. 279. § rendelkezéseiből következően a kollektív szerződés, mint ahogy a nevében is benne van, szerződés, ami kötelmi hatályú, és a Kjt. 2. § (1) bekezdése szerint jogi normának minősül, így az abban foglaltak a munkáltató és a munkavállaló részére is kötelező érvényűek. Mivel a munkáltató kollektív szerződéssel rendelkezik, melyben a hátrányos jogkövetkezmények alkalmazásának eljárási rendjét részletesen szabályozták, azok garanciális szabályok, betartásuk nem mellőzhető, és megsértése olyan lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, hogy az az alapján meghozott írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezésének van helye.

[33] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Tekintettel arra, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság részítéletének egyéb megállapításait és jogkövetkeztetéseit nem vitatta, így az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének további vizsgálatát mellőzte. A Pp. 383. § (2) bekezdése szerint az érdemben helyes elsőfokú részítélet megváltoztatására nem látott okot, így azt annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

[34] Az alperes fellebbezésében másodlagosan kérte a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését is, azonban fellebbezésében nem jelölte meg azt az eljárási szabálysértést, ami alapján ez indokolt lett volna és az ítéltábla sem tudott olyan

eljárási szabálysértést megállapítani, amely miatt az elsőfokú bíróság részítéletének a Pp. 380. §-a szerinti kötelező hatályon kívül helyezését indokolná.

[35] Az ítéltábla a perköltség felől a Pp. 81-83. § alapján határozott, figyelembe véve, hogy az alperes fellebbezése eredménytelen volt, míg a felperes érdemi fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be a másodfokú eljárásban. A felperes a másodfokú eljárásban költségigényét költségjegyzék nyomtatványon számította fel 100 000 forint + áfa összegben, melyhez a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontját határozta meg. A felperes azonban a fellebbezési ellenkérelméhez ügyvédi munkadíjat tartalmazó megbízási szerződést nem csatolt, így csak az általános szabályok szerint állapíthatta meg a perköltség összegét. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint, ha az eljárásban a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek eljárást megelőző és tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 6000 forint, de legalább 12 000 forint azzal, hogy az (5) bekezdés szerint a másodfokú eljárásban az ügyvédi munkadíj ezen összegnek az 50%-a.

[36] Tekintettel arra, hogy a részítélet vonatkozásában a per tárgyának értéke nem meghatározható, így az ellenkérelem előkészítésével két órát alapul véve a perköltség összegét általános forgalmi adóval növelten 15 240 forintban állapította meg, melynek megfizetésére az alperes köteles.

[37] A perben a feleket a 2017. évi CXXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezmény illette meg. A másodfokú eljárás során a feljegyzett illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése és a 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 24 000 forint, melyet az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentesség miatt az alperes helyett az állam visel.

[38] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2021. július 2.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s.k. előadó bíró,
Tarsolyné dr. Váradik Ildikó s.k. bíró